

saadan noget har Børn en fin Fornemmelse, kan du tro. Jeg synes derfor, at du ogsaa for din egen Skyld skulde passe lidt paa. Og siden vi nu er kommen til at tale lidt om det, saa maa jeg fortælle dig, hvad Hagbarth sagde til mig forleden Aften paa sin Fødselsdag, da du blev borte saa længe, at han ikke fik sagt Godnat til dig. Han havde Taarer i Øjnene og sagde helt trodsig: „Far bryder sig ikke om mig, — det veed jeg godt.“ Du bliver jo ikke fornærmet, fordi jeg fortæller dig det. Og nu vilde jeg som sagt ønske, Per, dersom vi skulde komme til København — eller hvor vi nu kommer hen i Verden — at du saa vil tage dig lidt af Hagbarth, bare spasere en Tur med ham engang imellem og tale lidt med ham om, hvad I træffer paa. Han er jo virkelig en klog lille Dreng og saa mærkelig optaget af alt, hvad der sker omkring ham. Jeg veed nok, det er netop alle disse mange barnlige Spørgsmaal, som plager dig; men den Slags Ting maa man da virkelig bære over med.“

Per sad en Tid uden at sige noget. Saa rejste han sig og begyndte at gaa frem og tilbage paa Gulvet, saadan som han gerne gjorde det, naar noget optog ham. Ingers Ord havde skræmmet ham. Hendes stilfærdige Anklage havde ramt dybere, end hun kunde ane, fordi den rørte ved Barndomsminde, som han aldrig mere talte om.

„Jeg rejser imorgen til København,“ sagde han tilsidst. „Endnu i Aften skriver jeg til Amtmanden og minder ham om hans Løfte. — Jeg har vel mit Tøj i Orden? Lad Laura straks imorgen tidlig hænge mine Selskabsklæder ud i Luftten og give dem en god Gennembankning. Ogsaa Kjolen — for det Tilfælde, jeg skal op til Ministeren. Og hvordan er det med Støvler?“

Inger blev helt forstumlet. Saadanne hovedkulds Beslutninger var slet ikke noget for hende. Hun bad ham dog at give sig Tid til at tænke Spørgsmaalet rigtig igennem. Det havde jo ingen Hast, og de maatte da i hvert Fald først overlægge Sagen med hendes Forældre. Men derom vilde Per ikke høre Tale. Han kunde bedst tage sig fri i disse Dage, sagde han, og desuden var Spørgsmaalet bleven drøftet ofte nok, ogsaa med hendes Forældre.

„Lad os nu faa en Afgørelse. Snakker vi længere om det, gaar det maaske som alle de andre Gange, og vi kommer al-